

ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅಭ್ಯಾಸ ಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜೇಶ ಲೆಡ್ಜರಿನಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ; ಕಂಪ್ಯೂಟರಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸುವುದನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕಲಿಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ರಾಜೇಶನ ಸಿಟ್ಟು ತಣ್ಣಗಾಗಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಮೂಡತೊಡಗಿತು. 'ಮೇಡಂ ನನ್ನ ಆಫೀಸಿನ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ ದಂಡಕ್ಕೆ ನೀವು ಈ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಆಫೀಸಿಗೇ ಸೇರಿ ಬಿಡಿ' ಎಂದಾಗ ಅಬ್ಬ ಇವರ ಮುಖದಲ್ಲೂ ನಗು, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು ಬರುವುದಲ್ಲಾ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೂ ಆಡಿಟರ್ ರಾಜೇಶ ಆಗಾಗ ಬಂದು 'ಮೇಡಂ ಆಶ್ರಮ ಮೊದಲಿನ ಹಾಗಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಗಿಡಗಳು, ಹೂವುಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿವೆ, ನಿಮ್ಮ ಕೈ ಚಳಕವಿರಬೇಕು, ಮೇಡಂ ನೀವು ಮಲೆನಾಡಿನವರೇ? ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳುವಾಗ ಹಾಗೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಎಲ್ಲಿದ್ದೀರಿ?', 'ಮೇಡಂ ಈ ಮಂದಹಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಮ್ಮೆ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗಾಡಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಾತಾಡಿಸುವಾಗ ದಿಗಿಲು ಶುರುವಾಯಿತು. ರಾಜೇಶ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಹತ್ತಿರವೇ ಮಾತನಾಡಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುವುದೇಕೆಂದು

ಅರಿಯದಾದೆ. ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ನೋವನ್ನೇ ಉಂಡ ಜೀವ ತಲ್ಲಣಿಸಿತು. ಬಡತನ, ಅಸಹಾಯಕತೆ, ದುಃಖ, ತಾತ್ಕಾರ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಅರೆದು ಕುಡಿದು, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾಡ ಬೇಕಾದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿಯಾಯಿತು ಎನಿಸಿ ನೆಮ್ಮದಿ ಅರಸುತ್ತಾ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮ ಸೇರಿದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೂ ನನ್ನ ಹುಟ್ಟಿನೊಂದಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಗ್ರಹಚಾರ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬಂತು ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಅಂದು ರಾಜೇಶ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಸುಮಾರು

ಏಳು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿರುವ ದೇವರಿಗೆ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ, ಒಂದೆರಡು ಭಜನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಎದುರಿಗಿರುವ ಕಲ್ಲು ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕೂತಿದ್ದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜೇಶ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೂತರು. 'ಮೇಡಂ ಬಹಳ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿರುವಂತಿದೆ, ಹೆಚ್ಚು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ತಲೆ ಸಿಡಿದು ಹೋಳಾದೀತು, ಆಗ ಆಶ್ರಮದ ಜನರ ಪಾಡೇನು? ನನ್ನ ಪಾಡೇನು?' ಎಂದರು. 'ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ' ಎಂದೆ.